

вамъ ся въ тебѣ който си най светото ми нѣщо на землята, че не съмъ видѣла прѣстеньатъ, мыслишь ли мя за толкова развратена отъ грѣхъ-атъ щото да направа това? На срѣдъ пѣтватъ ако бѣхъ намѣрила подобна вѣщъ не быжъ ся успокоила до гдѣ не ѣмъ отдамъ на притязательтъ ѣ; а колко повече да отыда на посѣщеніе и да направа такъвъ смъртоносянъ грѣхъ. Предпочитамъ да мя погълни землята нежели да достигна до толкова развращеніе ».

Виждашь ли, отговори старецътъ, благородната тая Графиня Амалія на която щедрото дарованіе надмина предѣлитъ, която ся смали и доде при тебѣ? не трѣба убо да ѣмъ излъжишь и да искашь вредѣтъ ѣ. Ако си възла прѣстеньатъ исповѣдай го, и благородната тая Госпожа ще посрѣдствува щото да ся предвари приличното ти наказаніе. Бъди искренна Маріо ».

» Маріо, продължаваше старецътъ, убърни ся и виждь побѣляжтъ ми косъ, не искай да свърша малкото дни, които ми останаха, съ въздышаніята и плачове. Заклѣвамъ тя въ Бога предъ когото слѣдъ малко ще ся явя; исповѣдай истинжтъ; знаешъ добръ че той ся отвръща отъ злодѣйцятъ, и не ги прави съучастници на небесното си царство. »

Марія като възвыши камъ небето съзвизащитъ си очи извика: » Свидѣтель ми е Богъ че не съмъ възла прѣстеньатъ, и нека изчезне животъ-атъ ми ако лъжа, сега ».